

ὅτι παραφρονεῖ ὁ οἰηματίας ἀνὴρ. Διὰ τὰ περιπαίξῃ δὲ ἔτι μᾶλλον τὴν κουφόνοιαν τοῦ Μενεκράτους, ἐκάλεσέ ποτε αὐτὸν ὁ Φίλιππος εἰς ἐστίασιν δαφιλῆ, διατάξας τὰ ἐτοιμάσῃ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου ἰδιαίτεραν κλίνην καὶ παρ' αὐτὴν θυμιατήριον, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατακλιθεὶς ὁ Μενεκράτης ἐδέχετο οἶονεὶ ὥς Ζεὺς τὸ θυμίαμα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔχαιρε διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν. Ὅταν ὅμως, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐδείπνουν αὐτὸς ἤρχισε τὰ αἰσθάνεσθαι ὀξεῖς τοὺς νυγμοὺς τῆς πείνης, ἐννοῶν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος καὶ ὄχι θεός, ἠγέρθη καὶ ἔφυγε κατῃσχυμένος ἀπὸ τὴν ὕδριν.

Βδελυρὸς τις ἄνθρωπος ὕδρισε καθ' ὁδὸν τὴν γυναῖκα τοῦ Περικλέους, χωρὶς τὰ τὴν γνωρίζῃ. Μαθὼν κατόπιν ποία ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περικλέους, διὰ τὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἀλλ' ὁ Περικλῆς, μὴ θέλων οὐδὲ λόγος περὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὰ γίνεται, ἀπέπεμψε τὸν ὕδριστήν, εἰπὼν: — «Δὲν ὕδρισες τὴν γυναῖκα μου, διότι αὐτὴ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἀσθενοῦσα οἰκουρεῖ».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὀπισθεν παρατιθεμένης περιγραφῆς τῆς Ἀφροδίτης τῶν Παγασῶν, ἣν ἐξεπὸνήσεν ἐπίτηδες διὰ τὸν ἀνὰ χεῖρας τόμον ὁ φίλτατος συνεργάτης κ. Τιμολέων Ἀμπελᾶς, παραθέτομεν ὧδε τὴν εἰκόνα τοῦ διακεκριμένου τῆς Ἀρχαιολογίας μύστου κ. Σ. Ἀρβανιτοπούλου, ὑπὸ τὴν ἐρευνητικὴν τοῦ ὁποίου σκαπάνην ἤχθη εἰς φῶς τὸ ὠραῖον καὶ ὄντως πολύτιμον εὑρημα. Ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος, ἀνὴρ ἀκαταβλήτου ἐνεργητικότητος, συνδυάζων πρὸς τὴν ἐμβρίθειαν καὶ πείραν μεγάλῃ τοῦ ἔργου του, ὡς ἔφορος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχαιοτήτων, εἰσέφερεν ὄχι μικρὰς καὶ τυχαίας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἔθνος. Αἱ ὑπ' αὐτοῦ δεξιῶς ἐνεργηθεῖσαι ἀνασκαφαὶ ἡγα-

γον εἰς φῶς τὰ ἐρείπια τῆς Δημητριάδος καὶ τῶν Παγασῶν, τῆς ἀκροπόλεως τῶν Γόννων τῶν πρὸ τῶν Τεμπῶν καὶ πλείστα τῶν Φερῶν. Πλήν τῶν ἐν Φθιώτιδι καὶ Θήβαις ἐπιτυχῶν αὐτοῦ ἀνασκαφῶν, ὑπηρετῶν κατὰ τὸν τελευταῖον βαλκανικὸν πόλεμον ὡς ἔφεδρος λοχαγός, παρυσυνήγαγε καὶ ἐταξινόμησε τὰς ἐν Ἑλασσῶνι καὶ ἄλλαχού τῆς Μακεδονίας ἀρχαιοτήτας.